

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest osobą prawną, odpowiedzialną między innymi za nieprzerwane prowadzenie testów i badań oraz rozwój alternatywnych wobec cementu produktów, występujących pod nazwą „cementu energetycznie zmodyfikowanego”. Skarżąca wniosła do Komisji skargę na podstawie rozporządzenia nr 17/62, zarzucając europejskim producentom cementu portlandzkiego (dominującego na europejskim rynku typu cementu) liczne zachowania stanowiące poważne naruszenia art. 81 WE. Zażalenie dotyczyło w szczególności normy EN 197-1, przyjętej w ramach dyrektywy 89/106 ⁽¹⁾. Zdaniem skarżącej norma ta została ustanowiona umyślnie na korzyść dominujących na rynku podmiotów, z pominięciem innych producentów cementu lub produktów i technologii stanowiących innowacje na rynku. Zdaniem skarżącej jest to skutek ścisłej współpracy pomiędzy podkomitetem technicznym Europejskiego Komitetu Standaryzacji a CEMBUREAU, oficjalnym stowarzyszeniem europejskich producentów cementu, którego większość członków stanowią mający utrwalone pozycje na rynku producentów cementu portlandzkiego.

Skarżąca podważa decyzję o nieuwzględnieniu jej skargi. Twierdzi ona, że kwestionowana norma skutkuje porozumieniem poziomym naruszającym art. 81 WE. Posiłkowo podnosi ona, że norma ta stoi w sprzeczności z celami art. 28 WE i art. 29 WE i nie może w żadnym przypadku być uzasadniona na poziomie Państwa Członkowskiego postanowieniami art. 30 WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, Dz.U. L 40 z 11.12.1989, str. 12.

w jakim na liście nie znajduje się nazwisko skarżącego, jak również, dodatkowo, aktów przygotowawczych do tej decyzji;

- uchylenie decyzji o przydzieleniu punktów do awansowania w ramach postępowania w sprawie awansu w 2004 r., w szczególności, punktów z rekomendacji komitetu ds. awansu;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Komisji, wnosi skargę na decyzję o nieawansowaniu go w ramach postępowania w sprawie awansu w 2004 r. Na poparcie swojej skargi podnosi, że w momencie wydawania zaskarżonej decyzji sprawozdanie z przebiegu jego kariery zawodowej za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. nie zostało jeszcze ostatecznie sporządzone. Ponadto, zwraca uwagę, że przyznając urzędnikom „punkty pierwszeństwa” w celu zaszeregowania w związku z awansem, Komisja przywiązała zbyt wielką wagę do „pozostałych”, urzędników, nieawansowanych w ramach poprzednich postępowań w sprawie awansu, chociaż osiągnęli próg awansu. Skarżący wypowiada również bardziej ogólną krytykę przydzielania punktów, które naruszało według niego wymóg porównania zasług na potrzeby awansu.

Na tej podstawie, skarżący podnosi naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego, jak również ogólnych przepisów wykonawczych oraz wytycznych administracyjnych Komisji w zakresie oceny i awansu, naruszenie zasady niedyskryminacji, naruszenie zasady zakazu arbitralnego postępowania, naruszenie obowiązku uzasadnienia, naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenie obowiązku staranności.

⁽¹⁾ Lista opublikowana w Informacjach administracyjnych nr 130 – z 30.11.2004 r.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2005 r. — Sanchez Ferriz przeciwko Komisji

(Sprawa T-433/05)

(2006/C 36/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Sanchez Ferriz (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: F. Frabetti, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie listy urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu w 2004 r. ⁽¹⁾ w takim zakresie

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 listopada 2005 r. — Grijseels i Lopez Garcia przeciwko Europejskiemu Komitetowi Społeczno-Ekonomicznemu

(Sprawa T-162/05) ⁽¹⁾

(2006/C 36/74)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 9.7.2005